

Sygn. akt III PK 43/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa S. R.

przeciwko Zespołowi [...] w S.

o ustalenie istnienia stosunku pracy oraz o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R.

z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 2115 zł
(dwa tysiące sto piętnaście) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z 19 stycznia 2017 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w R. z 26 września 2016 r. oddalającego powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy oraz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie: (-) art. 49 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej oraz art. 44a ustawy z 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej przez ich błędną

wykładnię i przyjęcie, że zawarcie umowy, o której mowa w art. 49 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej oraz art. 44a ust. 5 i 7 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej w przypadku osoby uprzednio zatrudnionej u tego samego pracodawcy powoduje nawiązanie nowego, terminowego stosunku pracy i jednocześnie wygaśnięcie dotychczasowego stosunku pracy; (-) art. 22 § 1 k.p. przez jego niezastosowanie i nieustalenie istnienia stosunku pracy między stronami i nienakazanie pracodawcy dopuszczenia powoda do pracy; (-) art. 81 § 1 k.p. przez jego nie zastosowanie i nie nakazanie pozwanemu pracodawcy zapłaty powodowi wynagrodzenia za czas pozostawania w gotowości do świadczenia pracy; ewentualnie (-) naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 30 k.p., art. 56 k.p. i art. 57 k.p. w zw. z art. 39 k.p. przez ich niezastosowanie w sytuacji, w której pracodawca przez swoje działania faktyczne rozwiązał z pracownikiem będącym pod szczególną ochroną umowę o pracę bez wypowiedzenia; alternatywnie (-) naruszenie prawa materialnego - art. 30 k.p., art. 56 k.p. i art. 58 k.p. przez ich niezastosowanie w sytuacji, w której pracodawca przez swoje działania faktyczne rozwiązał z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia; w każdym przypadku (naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 8 k.p. przez jego niezastosowanie, pomimo że zgromadzony materiał dowody jak również doświadczenie życiowe dają pełne podstawy do jego zastosowania. Ponadto, wskazano na naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 328 § 2 k.p.c. przez nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu powoda wobec pozwanego o braku istnienia podstawy prawnej, która umożliwiałaby przekształcenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w umowę o pracę na czas określony oraz zignorowanie bez żadnego komentarza powołanych przez powoda orzeczeń Sądu Najwyższego, co uniemożliwia kontrolę kasacyjną.

Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego z zakresu przepisów o modyfikacji umownego stosunku pracy przez nawiązanie stosunku pracy z tym samym pracodawcą na czas oznaczony, w wyniku wygranego konkursu na stanowisko kierownicze. Wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych - art. 49 ust. 5, 6 ustawy o działalności leczniczej oraz analogiczną treść obowiązującego poprzednio przepisu art. 44a ust. 5 i 7 ustawy o zakładach opieki

zdrowotnej. Skarżący przywołał tezę wyroku Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2007 r., II PK 323/06, wskazując, że istotą zagadnienia przedstawionego w skardze kasacyjnej jest fakt, czy teza tego wyroku jest także prawdziwa w sytuacji wygranego przez lekarza konkursu zgodnie z przepisami ustawy o działalności leczniczej (wcześniej ustawy o zakładach opieki zdrowotnej), w sytuacji, w której strony nigdzie nie zapisały prawa powrotu pracownika po upływie 6-letniej kadencji (lub ich kolejnych multiplikacji) na wcześniej zajmowane stanowisko pracy. Zdaniem skarżącego teza tego wyroku powinna być aktualna co do zasady w każdym stanie faktycznym, gdyż przeciwny wniosek oznaczałby dyskryminację pracownika (tu lekarza), który chcąc awansować w strukturze pracodawcy na kierownicze i odpowiedzialne stanowisko (tu ordynatora) zmuszony byłby godzić się na pozbawienie trwałości zatrudnienia przez rezygnację z bezterminowego stosunku pracy i płynącej z tego faktu ochrony. Skarżący, na wypadek nie podzielenia przez Sąd Najwyższy jej stanowiska dotyczącego występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, alternatywnie wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność.

Pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wskazał na występowanie w tej sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych art. 49 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej oraz poprzednio obowiązujących art. 44a ust. 5 i 7 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, stawiając pytanie, czy teza wyroku Sądu

Najwyższego z 14 czerwca 2007 r., w sprawie II PK 323/06 jest również prawdziwa w sytuacji wygrania przez lekarza konkursu zgodnie z przepisami ustawy o działalności leczniczej (poprzednio ustawy o zakładach opieki zdrowotnej) w sytuacji, w której strony nigdzie nie zapisały prawa powrotu pracownika po upływie 6-letniej kadencji (lub ich kolejnych multiplikacji) na wcześniej zajmowane stanowisko pracy. Ponadto, skarżący wskazał na oczywistą zasadność, nie precyzując przyczyn uznania skargi za oczywiście zasadną.

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, wskazanie na zagadnienie prawne jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen - dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienie SN z 14 maja 2015 r., III PK 3/15, LEX nr 1747849; postanowienie SN z 2 grudnia 2014 r., V CSK 284/14, LEX nr 1598714). Jednocześnie podkreśla się, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. przykładowo cytowane wyżej postanowienie SN z 14 maja 2015 r., III PK 3/15; postanowienie SN z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Problem prawny sformułowany przez skarżącego nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ został rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie, a skarżący nie wskazał argumentów prawnych uzasadniających jego zmianę. Sąd Najwyższy w wyroku z 17 września 1997 r., I PKN 267/97, OSNP 1998 nr 13, poz. 392, przyjął, że przystąpienie do konkursu na wyższe stanowisko, na którym zatrudnia się pracowników na czas określony, należy traktować jako wyrażenie zgody na zmianę rodzaju pracy i czasu trwania stosunku pracy; w konsekwencji, że po rozwiązaniu tego stosunku pracy pracownik nie ma prawa powrotu na poprzednio zajmowane stanowisko, chyba że strony w umowie przewidziały prawo do takiego powrotu. Teza, że powołanie

pracownika na stanowisko kierownicze w strukturze pracodawcy skutkuje przekształceniem treści dotychczas istniejącego stosunku pracy została przyjęta przez Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach w odniesieniu do sytuacji, w których z powierzeniem funkcji wiąże się zatrudnienie na podstawie powołania (por. wyrok SN z 19 lipca 2012 r., II PK 316/11, LEX nr 1274966 oraz powołane tam orzecznictwo). Tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 14 czerwca 2007 r. w sprawie II PK 323/06 (LEX nr 898859), z tym, że w tej sprawie okolicznością rozstrzygającą było ustalenie, że w akcie powołania na stanowisko ordynatora oddziału ginekologii i położnictwa zostało zawarte zastrzeżenie, że po upływie okresu powołania na to stanowisko pracownik staje się zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W niniejszej sprawie brak analogicznego ustalenia. Uwzględniając dotychczasowe wypowiedzi judykatury, nie można zgodzić się ze skarżącym, że okoliczność w postaci uregulowania przez strony statusu prawnego pracownika po upływie okresu pełnienia funkcji jest bez znaczenia dla ustalenia skutków prawnych upływu tego okresu dla dalszego trwania zatrudnienia pracowniczego.

Z tych powodów, w tej sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni przepisów prawnych wskazanych we wniosku.

Odnosząc się z kolei do twierdzenia skarżącego, że skarga jest oczywiście zasadna, nie zostało ono wykazane. Skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywista, w sytuacji gdy wykazanie tej przesłanki przedsądu wymaga wskazania w czym - w ocenie skarżącego - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podania argumentów wykazujących, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. przykładowo postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551). Wymogi te nie zostały spełnione przez skarżącego.

W związku z powyższym, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c., a także § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1, 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.), oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

I.n